

Görünmeyen Kadınlar

Gülsereen Budayıcıoğlu

İLK BASKI
50 BİN ADET

100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu, Ankara’da dđnyaya geldi. TED Ankara Koleji’nden mezun olduktan sonra Ankara Őniversitesi Tıp Fakóltesi’ne girdi. Őğrenciliđi boyunca bir yandan da TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe Őniversitesi’nde önce asistan, daha sonra da Őđretim görevlisi olarak on yıl görev yaptı.

Ankara’da yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005’te, insanlarımızın psikiyatrik yardım almalarını kolaylaştırabilmek ve yaygınlaştırabilmek amacıyla, T¼rkiye’nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ile İstanbul’un çeşitli bölgelerinde şubeleri bulunan Madalyon Psikiyatri Merkezi’ni kurdu.

Psikiyatri bilimini hikâye ve romanlar yoluyla insanlara ulaştırmak amacıyla yazdığı *Madalyonun İçi*, *G¼nahın Ő Rengi*, *Hayata Dn*, *Kral Kaybederse*, *Camdaki Kız*, *Hayatın Sesi* ve *Kırmızı Pelerin* adlı kitapları yayımlandı.

Bu kitaplardan esinlenerek televizyonlara uyarlanan “İstanbul Gelin”, “Doğduğun Ev Kaderindir”, “Masumlar Apartmanı”, “Kırmızı Oda” “Camdaki Kız” ve “Yalı Çapkını” adlı televizyon dizileri b¼y¼k kitleler tarafından beğeniyle izlendi ve izlenmeye devam ediyor. “İstanbul Gelin” adlı televizyon dizisi 2018 yılında Emmy Őd¼l¼’ne aday gösterildi.

2021’den beri her hafta *H¼rriyet* gazetesinde köşe yazıları da yazan Budayıcıoğlu’nun 2020’de *Madalyonun İçi* adlı kitabı Yıldız Teknik Őniversitesi tarafından “Yılın Kitabı” d¼l¼ne layık gr¼ld¼. Budayıcıoğlu yine aynı yıl, Medipol Őniversitesi tarafından “Yılın En İyi Farkındalık Yaratan Yazarı” d¼l¼n¼ aldı. 2021’de Hacettepe Őniversitesi’nce yılın en iyi yazarı seçilerek “3. Kristal Geyik” d¼l¼n¼n sahibi oldu. İstanbul Teknik Őniversitesi’nin 2021 yılı Sosyal Medya Őd¼lleri’nin yazarlık dalındaki d¼l¼ yine Gülseren Budayıcıoğlu’na verildi. Yeditepe Őniversitesi “Dilek Őd¼lleri”nin 9’uncusunu ise, yılın en iyi dizisi kategorisinde “Masumlar Apartmanı” aldı.

İki ocuk annesi olan Gülseren Budayıcıoğlu, halen Madalyon Psikiyatri Merkezi’nin başkanlığı görevini s¼rd¼r¼rken, bir yandan köşe yazarlığını ve televizyonlarda yayımlanan dizilerin hikâye ve senaryo danışmanlığını y¼r¼t¼yor, bir yandan da gerçek yaşamlardan yola çıkararak yazdığı hikâye ve romanlarını yayımlamaya devam ediyor.

www.facebook.com/drgbudayicioglu

www.twitter.com/drgbudayicioglu

drgulserenb@madalyonklinik.com

www.instagram.com/drgbudayicioglu

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Camdaki Kız
Hayata Dön
Hayatın Sesi
Kırmızı Pelerin
Günahın Üç Rengi

GÖRÜNMEYEN KADINLAR

Yazan: Gülseren Budayıcıoğlu

Editör: Aslı Güneş

Kitapta yer alan hikâyelerin bir kısmı, daha kısa olarak, Gülseren Budayıcıoğlu'nun Hürriyet gazetesindeki köşesinde de yer almıştır.

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2023 / ISBN 978-625-6843-63-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Kapak fotoğrafı: Muhsin Akgün

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli – İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Görünmeyen Kadınlar

Gülseren Budayıcıoğlu

İçindekiler

Önsöz	9
Öteki Evin Işıkları.....	15
Bal Tadında Acılar	29
Kestiler Kara Saçlarımı	37
Çikolatayı Yiyip Kızına Işıltılı Kâğıdını Veren Babalar ve Merhametsiz Dedeler	44
Eşya mıyım Ben?	51
Anneler Bazen Soğuk Bir Ülke Olur.....	58
Mahzun Çocuklar	67
Mutsuz Annelerin Mutsuz Çocukları	77
Yara Bandı	88
Hayattan Ümidini Kesmiş, Hayalleriyle Yaşıyor	94
Senden Bir Şey Olmaz	101
Koca Yürekli Küçük Kadın	111
Çocukluğumu Çaldılar	119
Her Şey Oldum Ama Evlat Olamadım	126
Kumrulardan Biri	133
Hikâyelerin Büyüsü	139
Kader'in Kaderi	145
Aşk Çıkmazı	152
Hanım Hanımçık Olmanın Bedeli	158
Kadının Mutsuzluğunun Altında Hep Bir Erkek Yatar	164
Bir Boşanma Avukatının Boşanma Hikâyesi	171
Kırmızı Oda'dan Yayılan Çığlık	180
Çekmediğimiz Acıyı Tanımaz Kalbimiz	188
Gelin mi Hizmetçi mi?	194

Önsöz

Merhaba Sevgili Okurlarım,

“Yazılarınızın hepsi hüznün kokulu” diyorsunuz bana. “Kitaplar öyle, diziler öyle, söyleşiler öyle...” Haklısınız galiba ama ben hep gerçekleri yazdığımı göre, demek ki hayatın içinde, bazen görünmese de hep hüznün var, hep acı var. Biz insanlar o hüznün, o acının içinde sevinmenin, mutlu olmanın yollarını arayıp duruyoruz.

Eskiden ama çok eskiden biz çocukların, kimseler orada yazılanları okumasın diye ucu kilitli hatıra defterleri olurdu ve her birimiz arkadaşlarımızın defterlerine bir şeyler yazar, altını da imzalardık. Henüz hiçbirimizin kendine özgü bir imzası olmadığından, adımızı yazar, üzerini karalayıp onu da imza diye atardık. İşte o defterlere yazılan yazılar hep şöyle başlardı: “Hayatın dikenli yollarında düşe kalka yürürken...” Düşmek ve kalkmak o zaman bizler için somut bir anlam taşır, gerçekten de dikenli bir yolda yürürken düşüp dizimizi kanatacağız, dikenler her yerimize batacak, sonra da dizimizi tutarak kalkacağız sanırdık. Büyüdükçe anladık ki, yere kapaklanmadan, dizimizi kanatmadan da insan başka türlü düşebiliyormuş. Hayatın yolları gerçekten de dikenliymiş. O dikenler, dizimizden çok yüreklerimizi yaralıyor, kanatıyormuş. Öyle derin yaralar açılıyormuş ki yüreğimizde, doktorlar en çok da o yaralara çare bulamıyor, izleri ömür boyu kalıyormuş.

İçinde pek çok yaşanmış hikâyenin yer aldığı bu kitaba *Görünmeyen Kadınlar* adını verdim. Okuyunca siz de göreceksiniz

ya, gerçekten de hikâyelerini anlattığım kadınları doğdukları evde gören olmamış. Onlara “yok” muamelesi yapmışlar. Oysa dünyaya gelen her insan birileri tarafından görülme, fark edilmek, önemsenmek ister.

Yeni doğmuş, henüz birkaç aylık bebeklere baktınız mı hiç? Eminim bakmışsınızdır. Peki ne gördünüz o bebeklerde? Hele o bebek kızsı, sizi kendine baktırabilmek için ne numaralar yapar, siz onu sevdiğinize, kendini size daha çok sevdirebilmek için nasıl gülücükler dağıtır, nasıl tatlı sesler çıkarır, hatırladınız değil mi? Demek ki görülme, fark edilmek, beğenilmek, önemsenmek, “Sen varsın ve ben seni görüyorum, seni önemsiyorum” mesajını alabilmek küçücük bir bebeğin bile en doğal ihtiyacı.

Özellikle biz kadınlar, dünyanın kurulduğu günden beri az çekmemişiz bu hayattan. Her ne kadar doğa kadınıla erkeği eşit yaratsa da, ikisine de kendi cinsine has özellikler yüklesse de, insanlar her devirde kadını aşağılamanın, yok saymanın, ona her türlü haksızlığı yapmanın bir yolunu bulmuş.

Bütün kutsal kitaplar kadının erkekle eşit olduğunu, her türlü saygıyı hak ettiğini defalarca yazsalar da, bilim muhteşem buluşlara imza atsa da, insanlara daha rahat, daha konforlu bir hayat sunabilmek için teknoloji alıp başını gitse de, toplumlar kadınıla erkeği bir türlü eşitleyememiş.

Geriye dönüp insanlığın en doğal duyguları nelerdir diye baktığımızda korkuyu, kaygıyı, huzursuzluğu, kını, öfkeyi görürüz. En sevdiğimiz güzelim duygularımız, aşkımız, sevincimiz, merhametimiz, şefkatimiz, mutluluğumuz ilk insanda hiç yokmuş, yani bizler mutlu insanlar olarak yaratılmamışız. İnsanlar toplu halde yaşaya yaşaya, medeniyetler geliştikçe sanırım en çok da kadınlar sayesinde zamanla güzel duyguları da keşfetmeye başlamışlar. Duygu deyince insanın aklına kadınlar geliyor. Tabii ki erkeklerin de duyguları var ama pek çok kültür, erkeklere öfkeden başka duyguyu yakıştıramamış. Olumlu duygularını ifade eden erkeği desteklememiş. “Erkek ağlamaz” derken ağlamayı en çok da kadına yakıştırmışlar.

Oysa kadınların olduğu yerde her zaman hayat vardır, kalple-

rimize kadar ulaşan enerji vardır, renk vardır, heyecan vardır. Kadını bu dünyadan çekip alın, geriye ne kalır acaba?

Bu kitapta yine birbirinden ilginç, çok hüznünlü ama bize kendimizle ilgili pek çok ipucu veren hikâyeler anlatıyorum. Amacım ülkemizin kapalı kapılar ardında yaşanan acı gerçeklerini göz önüne sermek. Okurken siz nasıl “Bu kadarı da olmaz” diye düşünüp içinizi derin bir hüznün kaplıyorsa, yazarken ben de tıpkı sizin gibi hissediyorum. Bu kadar da olmaz, olmamalı diyorum ama bir yandan da biliyorum ki bu olanların hepsi gerçek.

Bu acı gerçeklerin hepsi de bizim ülkemizde, kapalı kapılar ardında yaşanıyor ve kimse de çıkıp “Halim şudur, bu evde kimse-nin gözü beni görmüyor...” diyemiyor. Sanki ailelerimiz konuşulmayan, söze dökülmeyen gizli kurallarla yönetiliyor. Bu kurallar bize söylenmese de, biri beynimizi açıp içine büyük harflerle yazıvermiş gibi hepsini biliyoruz. Kimi zaman bunlara isyan ediyor, kimi zaman boynumuzu büküp kaderimize razı oluyoruz. Ancak doğduğumuz evlerde çekilen acılar orada bitmiyor ki, bizim o evlerde yaşadıklarımız hayatımızı, kaderimizi belirliyor. O evlerde kimse bizi görmemiş, bizim varlığımızı tanımamış, bizi sevmemiş, bize değer vermemişse, bu durum geleceğimize de yansıyor. Çok önemli yerlere de gelsek, çok başarılı da olsak, kendi gözümüzde bir türlü görünen, sevilen, önemli ve değerli biri olamıyoruz.

Sonra da gencecik kadınlar, kızlar, kimi gizli saklı, kimi açıktan gelip bana anlatıyorlar dertlerini ya da yazıyorlar. Elimden gelse o kapıların hepsini kıracağım. Kıracağım ki yaşananları herkes görsün ve hep birlikte bunlara “dur” diyebilelim.

Bana anlatılmayan daha ne çok hikâyeye var kim bilir...

Bizim ülkemizin, binlerce yıl önceye dayanan kültürel bir geçmişi, alışkanlıklarımız, gelenek, görenek ve törelerimiz var. Bunların bazıları bizi biz yapan çok güzel, çok insanlı âdetler ama bazıları var ki, bize hayatı zehrediyor. Son zamanlarda birbirinden güzel örf ve adetlerimiz hızla kaybolurken, diğerleri daha da katılarak devam ediyor ve şiddet her an, her yerde yaşanabiliyor.

Şiddet toplumumuza öyle yayıldı ki, her gün gencecik kadınlarımız vahşice öldürülüyor. Oysa bir toplumda öncelikle çocuklar ve kadınlar ne kadar huzurlu ve mutluyorsa o toplum o kadar hızlı gelişir ve o kadar yaşanası, barışçıl, adil bir toplum olur.

Mutlu bir toplum olabilmeyi sanırım hepimiz çok özledik.

Mutlu bir toplum olabilmek için mutlu çocuklar yetiştirmeliyiz. Çocuklar, en çok da onları gören, seslerini duyan, onlara değer veren, onları seven anne babaların yanında mutlu olurlar.

Mutlu bir toplum olabilmeyi öyle özledik ki... Eskiden ama çok eskiden belki bu kadar varlıklı değildik, bugün sahip olduğumuz pek çok şeyi hayal bile edemiyorduk ama mutluyduk, şükür doluyduk. Sahip olduğumuz her şey çok değerli ve önemliydi ve o şeyler bizi mutlu etmeye yetiyordu. Şimdi her şeyimiz var ama mutluluk bizi unuttu. Onun yerini şiddet aldı. Ve bu şiddetten en çok da kadınlar ve çocuklar nasibini alıyor.

Kaderimiz, doğduğumuz evlerde, en çok da anne babalarımız tarafından yazılıyor.

O evlerde hayatı bize nasıl öğrettilerse, nasıl tanıttılsa, bizler büyüüp yetişkin olunca farklı evlerde ama geçmişteki duygularımızla yaşamaya devam ediyoruz. Çocukken doğduğumuz evlerde bize verilen rolü ömür boyu üstümüzden atamıyoruz.

Eğer doğduğumuz evlerde yakınlarımızın gözleri bize hiç değmedi, varlığımıza tanıklık etmedi, bizi yok saydıysa, "Ben de varım, ben de yaşıyorum, beni de görün" çığlıklarımızı kimseye duyuramıyoruz. Böylece "Görünmeyen kadınlar" oluyoruz.

O evlerde bize söylenenler kadar bize bakan gözlerin bize ne dediği, kader motifinin ana hatlarını belirler. O bakışlardan biz; "Beni çok seviyorlar, ben onlar için çok değerli ve önemliyim, özelim" gibi bir mesaj alabiliyorsak, gerisi pek de önemli değildir. En çok ihtiyacımız olan şeyleri almışızdır. Ancak o gözler bize hiç bakmıyor, görmüyorsa, sonradan o değeri, o önemi başkalarının gözlerinde arar, bunun için uğraşır dururuz. Ve bu arayış ömür boyu devam eder. O bakışlar bizi suçluyorsa, bizi

aşığıyorsa, kınıyorsa, bizden beklentilerini karşılayamadığımızı hissettiriyorsa, işte o zaman kader motifimiz üzerinde çalışmazsak, ömür boyu biz de aşığılarız kendimizi. Bütün dünya alkış tutsa, bir şeyler hep eksik gibi gelir bize.

Aslında bu hikâyeleri yazarak ülkemizdeki kadınlarımızın, kızlarımızın sesi olmaya çalışıyorum. İstiyorum ki bu çılgınları artık herkes duysun ve yaşanan bu acılar son bulsun. Çocukluğunda acı çeken, bir türlü aradığı sevgiyi, şefkati aileden göremeyen, mutsuz bir çocukluk geçiren anne babalar, ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, mutlu olmayı, hayattan zevk almayı öğrenemedikleri için, çocuklarını da mutlu edemiyor, onlara iyi birer örnek olamıyorlar. Ve böylece bu mutsuzluk zinciri kuşaklar boyu devam ediyor. Ta ki, biri bu zinciri kırana kadar...

Hikâyelerin büyüüne inanıyorum, bu büyü bizi öyle içine alır ki, binlerce derste anlayamadıklarımızı hikâyeler üzerinden zihinlerimiz kavrayıverir. Sizi bilmem ama ben çocukluğumdan beri hikâye dinlemeyi de anlatmayı da çok severim. Geçen gün, çocukken onlara anlattığım bir hikâye kız kardeşimin aklına gelmiş. Karıncaların evlerini anlatmışım. O evlerdeki küçücük tabaklarda yenen yemekleri, küçücük bardaklardan içilen suları, küçücük masadaki küçücük sürahileri, oturdukları koltukları, kraliçe karıncanın giydiği incecik kırmızı tül den elbiseleri... Yazarken bile gözlerim doldu. Ne güzel hikâyelermiş... O hikâyelerle hayal kurmayı, hayatı bir masal tadında yaşamayı, merak etmeyi, sevinmeyi, hüzünlenmeyi, dünyayı keşfetmeyi öğreniyor insan.

İnsanın kendini keşfedebilmesi, dünyanın sırrına ermesidir; çünkü o keşifte sadece kendimizle ilgili değil, hayatla da ilgili pek çok gizem, pek çok sır gizlidir. Bu keşfin zamanla hepimizi bilgeleştireceğine, bir süre sonra hayata ve kendinize bakışınızın değişeceğine, mutlulukla daha yakından tanışacağınıza gönülden inanıyorum.

Her kitabımda insan denen canlıyı bu kadar muhteşem, bu kadar öğrenmeye, gelişmeye, keşfetmeye açık bir canlı olarak yaratan Yaratıcı'ya şükranlarımı sunmadan da geçemiyorum.

Hikâyelerimin kadınları görünür kılması dileğiyle...
Pek çok sevgilerimle...

Bu kitabın yazılmasında desteğini esirgemeyen sevgili editörüm Aslı Güneş'e; sevgili asistanlarım Gizem Çil ve Emre Pekçetinkaya'ya; sevgili torunum Zeynep Su Artukmaç'a; başta Yayın Direktörü Cem Erciyes olmak üzere, özenli çalışmaları için tüm Doğan Kitap ailesine teşekkürlerimi sunuyorum.

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu, Temmuz 2023

Not: Bu hikâyeler gerçeklerden yola çıkılarak kurgulanmıştır.

Öteki Evin Işıkları

Mahzun bakışlı genç bir kız giriyor Kırmızı Odama. Daha karşıma oturur oturmaz ağlamaya başlıyor. Belli ki dertli. Hemen kâğıt mendillerden uzatıyorum, utanarak alıyor. Gözlerini iyice sildikten sonra nereye geldiğini anlamak ister gibi önce sağına soluna, sonra da bana bakıyor.

“Hoş geldin Belgin!”

“Hoş bulduk efendim. Kusura bakmayın, böyle hemen ağlamasam iyiydi ama...”

“Zıyanı yok Belgin, bu odada ağlamak da gülmek de serbest.”

“Ben otuz yaşındayım, daha yeni evlendim. Evlenince mutlu olurum sanıyordum ama olmadı. Üzüntüler yine bırakmadı peşimi. Nereden başlasam bilmem ki...”

“En başından başla istersen.”

“Gülseren Hocam, biz daha yeni evlendik. Aslında ben rahat durabilsem her şey iyi gidecek ama eşimin bana dokunmasını istemiyorum. Ne o bana dokunsun ne de ben ona... Böyle şey olur mu, Kadir buna daha ne kadar katlanacak? Beni bırakıp gider diye çok korkuyorum.”

Dokundurmayan o, buna isyan eden yine o... Demek ona dokunulmasından korkuyor. Bakalım bu korkuların altından nasıl bir hikâye çıkacak?

“Ben çok çetin bir çocukluk yaşadım. Ergenliğim, gençliğim çok kötü şartlarda geçti. Artık düze çıktım, evlendim, o evden kurtuldum diyordum ki, bu sefer de böyle oldu. Gece olup da yatacağız diye ödüm kopuyor. Her gün akşama kadar kendimle konuşuyorum. Ne yapıyorsun sen, kendine kastın ne diyorum, bu akşam

mutlaka teslim olacağım filan diye sözler veriyorum kendime ama olmuyor. Nasıl olacak hocam, nasıl kurtulacağım ben bu dertten?"

"Biraz tanıyabilir miyim seni Belgin?"

Önce gözlerindeki yaşı siliyor, sonra geçmiş sanki oradaymış da dikkatli bakarsa görecekmış gibi başını pencereden tarafa çevirip dalıp gidiyor. Sonra başını öne eğip yumuşacık bir sesle anlatmaya başlıyor.

Zehirli vasiyet

"Annem henüz yaşı çok küçükken, mahallede birlikte oyun oynadıkları bir delikanlıya âşık oluyor. Birkaç kere gizli saklı buluştuktan sonra o oğlana kaçıyor. Aileler de şaşır kalıyor bu işe, çünkü ikisi de henüz çok küçük. 14-15 yaşındalar. Aileler aralarında anlaşır düğün dernek kuruyor ve bizimkileri imam nikâhıyla evlendiriyorlar. İlk zamanlar iki çocuk da çok mutlu. Derken o ara babamın babası, yani dedem hastalanıyor ve ölmeden önce babamı yanına çağırıp ona uzun uzun vasiyet ediyor. 'Oğlum, ben annemle hiç iyi gün yaşayamadım. Kadın beni hep mutsuz etti, bir gün olsun yüzümü güldürmedi. Şimdiki aklım olsa ben buna eyvallah etmez, beni mutlu edecek başka birini nasıl olsa bulurdum. Vay benim ailem ne der, el âlem ne der, çoğuşum çocuğum var, onlara ne olur falan filan derken işte bak, şimdi ölüyorum. Sen sen ol, benim yaptığım hatayı yapma, öbür tarafa giderken ben ne yaptım diye ah vah edeceğine, yaşarken bunun çaresine bak. Sakın tek kadınla kalma, sen de benim durumuma düşme' diyor. Dedem oğluna bunları vasiyet ederken annem de konuşmaları duyuyor ve eyvah diyor, tam da ölüm döşeğinde insan oğluna bunları der mi diye çok korkuyor ama babam bu laflara gülüp geçince konu kapanıyor. Dedem ölünce ikisi de bu vasiyeti unutup her fırsatta sokağa çıkıp eskisi gibi yakantop filan oynamaya, birlikte eğlenmeye devam ediyorlar."

Sokağa doymamış iki çocuğun oynadığı bir evcilik oyunu onlarınki. Çocukluk işte...

"Derken annem o ara hamile kalıyor ama arka arkaya üç hami-

leliğinde de çocuklar ya karnındayken düşüyor ya da doğar doğmaz ölüyorlar. Ne de olsa köy yeri... Çocukların neden öldüğünü kimse bilmiyor.”

Annenin yaşının henüz çok küçük olduğu, çocuk doğuracak kadar yetişkin olmadığı da kimsenin aklına gelmiyor. Çok yazık...

“Annem çok üzülüyor, doğru dürüst bir çocuk bile doğuramadığı için kendini çok suçluyor. Bu arada köyde dedikodu kazanı kaynıyor ve annem kulağına gelen laflardan çok etkileniyor. Derken giderek eski neşesi ve enerjisi yok oluyor. Suskun, durgun biri haline geliyor.”

Demek kızcağız o ara üzüntüden hafif yollu bir depresyon geçirdi. Düşükler, doğumlar da bunu tetiklemiştir.

“Baban ne diyor bu işlere?”

“Babam olanlara pek fazla takılmıyor; ne de olsa hamile kalan, doğuran o değil. Zaten yaşı da küçük, o eskisi gibi sokakta oynamaya, eğlenmeye devam ediyor. Zamanla yaşları da büyüyor ve nihayet yetişkin biri haline geliyorlar. Babam işe başlıyor, annem de yeniden hamile kalıyor ve ben doğuyorum. Ancak ölen bebeklerin üçü de erkekken ben kız oluyorum. Aile, nihayet bir torunları olduğuna sevinse de üç oğlan ölürken, yaşayan tek torunun kız olması canlarını sıkıyor. Tabii bu laflar da annemin kulağına gelince kadının iyice morali bozuluyor.”

Dünyaya erkek değil de kız olarak gelmek bile asırlardır pek çok kadının kaderine adeta karanlık bir gölge gibi çöküyor.

“Bunca laf söz doğal olarak babamı da kötü etkiliyor. Bir de annem zaten onun bir zamanlar sevdiği kadın değil artık. Gözlerinin ferisi sönmüş, durgun, sessiz, neşesiz biri olmuş. İlk kavgaları da o dönem başlıyor zaten ve babam annemden giderek uzaklaşıyor.”

Ah bu erkekler... Karşılarında hep dinamik, enerjik, ne olursa olsun neşesini hiç kaybetmeyen, gözleri parlayan bir kadın olsun istiyorlar.

“Derken annem yeniden hamile kalıyor ve kardeşim Cem doğuyor. Bu sefer bir oğlumuz oldu diyerek herkesin yüzü gülüyor ama babam eski neşesini ve güzelliğini kaybeden annemden hızla uzaklaşmaya devam ediyor.”

“Bu kadar görünmez olamam, değil mi?”

Kadınların kafeslerin ardında sokağı izledikleri, varlıklarını duyurmadan yaşadıkları zamanların üstünden çok uzun yıllar geçti. Şimdi kadınlar sokakta, işyerinde, her yerde... Ama yine de onları görünmez kılan bir şeyler var: “Ben buradayım” demeyen bir baba; bağırı buz kesen bir anne; sevgileri hep başka zamanlara bırakan sevgililer; “bize göre yaşamalısın” diyen el âlem; kadınlara hep güzel, bakımlı, mükemmel olmayı öğütleyen toplum... Başkalarını memnun etmeye adadıkları ruhlarını ve bedenlerini mutsuzlukla oradan oraya sürükleyen, “Gör beni” diye feryat etmekten, kendilerine, içlerine bakmayı, kendilerini görmeyi unutmuş kadınlar...

Gülseren Budayıcıoğlu, birbirinden sarsıcı hikâyelerle, görünmeyen kadınları anlatıyor; kadınları acılarıyla, zayıflıklarıyla ve en önemlisi de her şeyin üstesinden gelen güçleriyle görünür kılmak için...

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6843-63-9

9 786256 843639

Doğan
Kitap